

מחודדים

ת"ר ושנתם שיהיו דברי תורה מחודדים בפ"ך (קידושין 5).

אחינו כל בית ישראל התתונים בצורה ובשביח העומדים בין בים ובין ביבשה המקום ירחם עליהם וישועם ויוציאם מצרה לרוחה ומאפילה לאורה ומשעפוד לגאולה השתא בעגלה ובזמן קריב ונאמר אמן:

מערכת: 073-249-0403
sikumhadaf12@gmail.com

לע"נ

הגה"ח ר' פינחס רוזנבוים זצ"ל
נלב"ע כ"ו ניסן תשע"ז

גליון
339

'קיימיו וקיכלו היהודים עליהם ועל זרעם' !!!

לקיים מצוות היום בהידור רב ובראשם מצוות עד 'דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי',

אבל ביום זה של קבלת התורה באהבה צריך לזכור ולדעת שבמצוות לימוד וזיכרון התורה הוא כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה על פסוק ושנתם שיהיו דברי תורה 'מחודדים' בפ"ך שאם ישאלך אדם אל תגמגם אלא אמור לו מיד (וכמבואר באריכות במדרש תנחומא פרשת נח אות ג') ושנתם לבנין זו תלמוד שצריך שיעון) ובה משועשעים עד שהוא מחודד בפ"ך ומאירת עינים כמו שדרשו רז"ל על פסוק 'אורה זו תורה' בזה מתבטא קבלת התורה באהבה.

קבל עליך מיום זה שלא לעבור את הדף היומי עד שהוא משונן ומחודד בפ"ך כחוק 'ולא יעבור',

ובזכות זה הרחמן הוא יעשה לנו ניסים כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה.

שהבעלים מתייאש, ואם יש בו אכנים וסתימת גדר שעושים לדגים וישראל הם שחופרים ומנקים אותו ואינו מתייאש, אף שרוב העיר גוים.

צריך להחזיר אבידה לפנים משורת הדין גם אם אינו חייב להחזיר מן הדין כגון אם מצא בשוק ובמקום רבים אע"פ שאינו חייב להכריז, אם בא ישראל ונתן בה סימן יחזיר לו, וכן אם מצא אבידה אחרי שהיא אבודה י"ב חודש.

הרואה עוף שלוקח בשר מרשות ישראל לתוך חצרו, מותרת באכילה כזוטו של ים, אבל אם לא ראה שלקחה מרשות ישראל אסור אף בעיר שרובה ישראל משום בשר שנתעלם מן העין.

אבדו לו גדי ותרנגול ומצאם שחוטים - לרבי יהודה אסור שמא נתחלף בנבילה, לרבי חנניא בנו של רבי יוסי הגלילי מותר במקום שרוב הטבחים ישראל הם, והלכה כרבי יהודה במצא באשפה שדרך נבילה להשליכו לאשפה, ורבי חנניא במצא בבית.

כ"ד . כסא דכספא. דישאל כרו . דיו כזוטו של ים

הפרכי העוֹפֵי כהפצת סיכומי דף היומי

'מחודדים' מאה 5 באתר 55 ידידני פורים שמח

בבא מציעא דף כ"ה . יום א' פרשת צו פורים דפרזים תשפ"ד

מצא פירות בכלי וצבורי פירות ומעות. מצא גוזלות מקושרים. מצא כלי באשפה מכוסה.

דף כ"ה - ע"א

משנה . אלו חייב להכריז. מצא פירות בכלי או מעות בכיס חייב להכריז שסתם כלי יש בה סימן, וכן מקצתו בכלי ומקצתו חוץ לכלי, אם כל המעות מונח לפני הכלי וכן בפשתן המעות והפשתן שלו שאם נפלו מהכלי היה קצת נשאר שם, ובפירות גם אם כולם חוץ לכלי יחזיר למי שיתן סימן לכלי שדרכם של פירות להתגלגל, אם אמר בעל הכלי שהפירות אינם שלו זכה בהם המוצא, ואם יש לכלי שפה כפולה לתוכו הפירות שלו, שאם

בבא מציעא דף כ"ד . שב"ק פרשת ויקרא זכור י"ג אדר ב' תשפ"ד

סימן מנין. מציל מן הארי. המוצא אבידה במקום שהרבים מצויים שם. מצא מעות בבתי כנסת. מצא חבית יין בעיר שרובה כנענים. לפנים משורת הדין באבידה. בשר שנתעלם מן העין.

דף כ"ד - ע"א

הוא בר בי רב שנגב ידיים בבגד חבירו, וחשד בו מר זוטרא חסידא והכריחו שהוא זה שנגב כוס הכסף של מארחו כיון שלא איכפת לו ממון חבירו, והודה.

מצא שני בדי מחטים, (שתולים בהם מחטים) או מזלגות קטנות (שט"ו וות בהם זהב), חייב להכריז שמניין הוא סימן.

המציל מן הארי, דוב, נמר, ברדלס, זוטו של ים, שלוליתו של נהר, גם אם יש בו סימן הרי אלו שלו מפני שהבעלים מתייאש.

המוצא אבידה במסילה ההולכת מעיר לעיר וברחבה של עיר ובכל מקום שהרבים מצויים שם, לרבי שמעון בן אלעזר הרי אלו שלו גם ביש בו סימן ואפילו הבעלים עומד וצווח מפני שהבעלים מתייאש, ואיבעיא אם הדין גם ברוב ישראל (משום שיש שאינם כשרים ולוקחים לעצמם) והאם נחלקו רבנן עליו, ואם נחלקו גם ברוב עכו"ם, ואם הלכה כרשב"א, ואם הלכה כמותו אפילו ברוב ישראל.

המוצא מעות בבתי כנסיות ובתי מדרשות מחוץ לעיר שיש להם שומרים כנענים הרי אלו שלו, אפילו אם יש בהם סימן, גם למ"ד שמחזירים ברוב ישראל.

דף כ"ד - ע"ב

מצא חבית יין בעיר שרובה כנענים אסורה בהנאה, ומותר למוצא להשתמש בחבית, אם בא ישראל ונתן סימן מותר בשתייה למוצא.

המוצא אבידה בנהר הרי אלו שלו, גם אם יש בו סימן מפני

בשאר ימות השנה חולין שרוב מעות שבעיר הם חולין, בשעת הרגל מעשר שרוב מעות בעיר מעשר, ואין הולכים לאחר מעות של רוב השנה ששוקי ירושלים עשויים להתכבד בכל יום ואם נפלו לפני הרגל כבר מצאו מנקי שוק, **מעות הנמצא בהר הבית** בשעת הרגל ושלא בשעת הרגל חולין שהולכים אחר המעות של רוב השנה שהרי אין מנקים את הר הבית כיון שהוא משופע ואין נכנסים שם במנעל ובאבק שעל רגליו.

מצא מעות בבית שהבעלים משכיר לאחרים יתנם למי שדר שם אחרון, שהשוכר בית כשהוא יוצא מחפש בכל הפינות ואם הראשונים שכחוהו היה האחרון מוצא, ואם האחרון היה עכו"ם הרי הוא שלו, שכרו לשלשה ישראל **לריש לקיש** משום בר קפרא אין מחזירים לסוברים בדעת רבי שמעון בן אלעזר שברוב ישראל אין מחזירים, **לרב נחמן** גם לסוברים בעלמא שבמקום רוב ישראל מחזירים הוא משום שאין הבעלים מתיימש שסובר שהמוצא יחזיר לו, אבל בשלשה שדרים יחד מתיימש שהרי תבע מכולם ולא הודו לו שמצאו.

דף כ"ו - ע"ב

ראה סלע שנפלה, לקחה לפני שידע המאבד שנפל ממנו ועדיין לא נתיימש עובר בלא תגזול ולא תוכל להתעלם והשב תשיבם אפילו אם החזירה בסוף, נטלה על מנת להחזירה ולאחר יאוש נתכווין לגזולה עובר בהשב תשיבם, המתין ונטלה לאחר שנתיימש עובר רק בלא תוכל להתעלם.

ראה סלע שנפל לחול ונטלה אינו צריך להחזיר אפילו אם רואה שמביא המאבד כברה לבדוק חול, שמתיימש שסובר שגם לאחרים נאבד להם כאן וכבר לקחו את שלו ואמצא שלהם.

משנה . מצא דבר שאין בו סימן בחנות או מעות לפני השולחני או על השולחן הרי אלו שלו, בין בעל החנות לתיבתו או בין השולחני לשולחנו הרי אלו של בעל החנות והשולחני.

לקח או קיבל פירות מחבירו שהוא תגר ומצא בהם מעות הרי אלו שלו, כיון שגם הוא לוקח מאנשים הרבה ולא ידוע של מי הוא ואין בו סימן, לקח או קיבל פירות מבעל השדה אם הפועלים הם עבדים כנענים הרי הוא של השדה, ואם יש לו פועלים ישראלים הרי אלו שלו ששמא נפל מפועלים.

דף כ"ו . כותל ולחוף. בין כסא ולשולחני.

בבא מציעא דף כ"ז . יום ג' פרשת צו ט"ז אדר ב' תשפ"ד

דרשות מפסוקי השבת אבידה. סימנים בכלי ובגט וכלי

דף כ"ז - ע"א

משנה . 'וכן תעשה לחמורו וכן תעשה לשמלתו וכן תעשה לכל אבידת אחיך אשר תאבד ממנו ומצאתה', 'לחמורו' שמחזירים חמור אפילו אם אין לו בחמור עדים או סימנים אלא באוכף שלו.

'לשמלתו' הוקש כל האבידות לשמלה, שיש יש לה בעלים שתובעים אותה כיון שיש בה סימן ואינו מתיימש, אבל אבידה שמתיימש ממנה פטור להחזיר.

'לא תראה את שור אחיך או את שיו נדחים והתעלמת מהם השב תשיבם לאחיך', כתב שור לרבות שחייב להחזיר אפילו שער שבסוף הזנב, ולא ידוע למה כתב **שה**, ולא בא לומר שמי שמצא בהמה צריך להחזיר גללים שלו שהבעלים מפקירם למוצא לפי שטרח בה.

נפלו מהכלי היה קצת נשאר בתוכו, וכן אם אינם מונחים לצד פי הכלי אלא לצד שפת הכלי.

מצא צבורי פירות חייב להכריז, שיש בו סימן מניין וכן סימן מקום לסובר שמקום הוא סימן, כיון שהוא בדרך הינוח.

מצא צבורי מעות בשלשה מטבעות שחלוקים ברוחב זה על גב זה - לרבי חנינא רק אם הרחב מלמטה והבינוני עליו והקצר שבכולם עליהם, חייב להכריז שמוכח שאינה בדרך נפילה אלא הינוח ושכח ונותן הבעלים סימן שהיה כמגדל, אבל אם רוחב כל המטבעות שווה תולים שנפל והרי אין לו סימן, **לרבי יוחנן** גם אם שווים ברוחב מכריז שמצא מטבעות (ויתן סימן שהיו ג' מטבעות), ואיבעיא במצא בעיגול, בשורה זו אצל זו, בצורת סגול. אבל אם מצאם כסולם באופן שרוב האמצעי על התחתון ורוב העליון על האמצעי, או אחת מכאן ואחת מכאן ואחת על גביהם חייב להכריז.

דף כ"ה - ע"ב

מצא סלע אין סימן למטבע, גם אם יש בו סימן כגון שכתב עליו שמו או שם מלך או היא חדשה הרי זה שלו, ששמא היה בידו ונתנה לאחר.

משנה . מצא גוזלות מקושרים אחורי כותל וגדר או בשביל שבשדה, אם יש בהם סימן כגון שמקושרים באופן שאין הדרך בכך או שאינם מדדין לסובר מקום הוא סימן יקח ויכריז (כיון שמשתמר שם קצת אבל אם משתמר שם לגמרי לא יגע בהם), אם אין בהם סימן כגון שקשורים כדרך העולם או במדדים שאין המקום סימן לא יגע בהם שהוא ספק הינוח והבעלים יזכור ויבוא ויטול, אבל אם יקח המוצא יפסידו הבעלים כיון שאין לו סימן, ואם נטל לא יחזיר.

מצא כלי באשפה מכוסה אם הם כלים גדולים לא יגע בהם שטמונים שם מדעת הבעלים, ואם אין האשפה עשויה לפנות ונמלך עליה לפנות נוטל ומכריז, ואם הדרך לפנות אינו חייב להכריז, מצא כלים קטנים באשפה שאינה עשויה לפנות אפילו לא נמלך עליה לפנות נוטל ומכריז, שדרך בעלים לפנות כלים קטנים מן הבית שלא מדעת ואבודים הם.

דף כ"ה . הכרזת כריכות, ככרות, כדי יין, כשיר, כחצובה, כסולם, כלי אשפה, כותל ישן. הוא כמגדלין.

בבא מציעא דף כ"ו . יום ב' פרשת צו פורים דמוקפין תשפ"ד

מצא בגל ובכותל חדש וישן. מעות שנמצאו בירושלים. מצא מעות בבית הכנסת אורחים. ראה סלע שנפלה.

דף כ"ו - ע"א

משנה . מצא מציאה בגל אבנים מחומה שנפלה ובכותל ישן והעלו חלודה רבה הרי אלו שלו שיש לומר של אמוריים הוא.

מצא מציאה בכותל חדש, כגון סכין או כיס אם היד והשרוף לצד פנים הרי הוא של בעל הבית, לצד חוץ של המוצא, במוכין וחתרכת כסף אם הוא מחצי ולחוף הרי הוא שלו, מחציו ולפנים הרי הוא של בעל הבית, ואם היה הכותל ממולא מהם חולקים אפילו אם הכותל משופע לצד אחד לא אומרים שנפל מהצד הגבוה אלא חולקים.

מעות שנמצאו בירושלים לפני סוחר בהמה בשעת הרגל ושלא בשעת הרגל הוא מעות מעשר שני שהביאו שם לקנות בהמות בכסף מעשר שני, **בשאר שוקי ירושלים**

'אשר תאבד' - לת"ק שיהא קרוי אבידה מבעליו פרט לאבידה שאין בה שוה פרוטה, **לרבי יהודה** שאבידה ששטפה נהר מותרת ודווקא אבידה שנאבדה רק ממנו ומצויה אצל כל אדם חייב להחזיר [ות"ק למדו מ'ממנו'].

'ומצאתה' - לת"ק ומצאתה משמע שכבר הגיע אבידה לידו ואף על פי כן 'כן תעשה לכל אבידת אחיך' ולא לעכו"ם ואבידת עכו"ם אינו רק שפטור מלטרונח אחריה להשיב אלא אפילו לקחה כבר בידו פטור מלהשיב, **לרב יהודה** פרט לאבידה שאין בה שוה פרוטה [ואבידת עכו"ם שמוותרת למדו 'ו' יתירה של ומצאתה].

נפק"מ בין ת"ק לרבי יהודה - לרבא באבידה שהוזלה פחות משוה פרוטה לאחר שנאבד ושוב הוקרה לפני שנמצאה, **לת"ק** שלומד מאשר תאבד חייב להחזיר כיון שיש שיעור של אשר תאבד ויש שיעור ומצאתה, **לרבי יהודה** פטור, שצריך שיעור שוה פרוטה משעת אבידה עד שעת מציאה, **לאב"י** משמעות דורשים יש ביניהם.

דף כ"ז - ע"ב

'והיה עמך עד דרוש אחיך אותו והשבותו לו', דרשת הפסוק הוא עד שתדרוש את אחיך אם הוא רמאי, ואיבעיא אם הוא על ידי סימנים ונשמע מזה שסימנים דאורייתא, או היינו שיביא עדים שהאבידה שלו, וסימנים אינו מדאורייתא, למ"ד סימנים דרבנן הטעם שמחזירים משום שנוח לבעל האבידה בכך כיון שאין לו עדים ואחרים אינם מכירים בסימנים, ותקנת חכמים והפקר בית דין הפקר.

שליח שהביא גט ונאבד ממנו ויש לו סימנים, אם סימנים דאורייתא מחזירים לו כדי לגרש האשה, ואם סימנים דרבנן לא מחזירים לו.

עדים שמעידים על מת להתיר אשתו, צריכים להעיד שראו פרצוף פניו עם החוטם, ולא על סימן בגופו כגון ארוך או קטן שיש הרבה כאלו אבל על סימנים מובהקים מעידים, סימנים שאינם מובהקים ואין הרבה כאלו תלוי במחלוקת אם סימנים דאורייתא מעידים, ואם סימנים דרבנן אין מעידים, שומא באבר פלוני לת"ק אין מעידים, **לא לעזר בן מהבאי** מעידים, ונחלקו אם שומא מצויה במי שנוגד במזל שלו, או אם סימנים עשוי להשתנות לאחר מיתה, או אם סימן מובהק הוא.

סימנים בכלי, אם אומר שהוא לבן או אדום אינו סימן כלל שיש הרבה כאלו, ואין עדים יכולים להעיד על מי שמת ואף על פי שיש לו סימנים טובים בכליו שחוששים לשאלה. שליח הגט שנאבד ממנו גט ומצאו, מחזירים לו גט גם לאחר זמן מרובה אם היה אומר שהיה קשור בכיס וארנקי שאין משאילים אותו שאומרים שאינו סימן טוב, וכן טבעת שחותם בו שמא יזייף חתימתו, וכן מחזירים חמור על פי סימנים באוכף שאין שואלים אותו כיון שנתרגל למידת חמור אחר ויעשה לחמורו פצעים.

דף כ"ז. כן תעשה - זו שאבודה. כליו זמן מרובה.

בבא מציעא דף כ"ח. יום ד' פרשת צו
י"ז אדר ב' תשפ"ד

באו שניים ונתנו סימנים. עד מתי מכריז אבידה. מאי מכריז. רמאי שנתן סימנים. השבה שלימה.

דף כ"ח - ע"א

מצא מציאה ובאו שנים ושניהם נותנים סימנים יניח עד שיבוא אליהו, סימנים ועדים ינתן למי שנתן עדים גם לסובר סימנים דאורייתא שעדים עדיף, סימנים וסימנים ועד אחד יניח,

עדי אריגה ועדי נפילה יתן למי שיש לו עדי נפילה, מדת ארכו ורחבו ינתן להאומר מדת ארכו, אחד אומר מדת ארכו ורחבו ואחד אומר מדתו בין הכל ינתן להאומר מדת ארכו ורחבו, ארכו ורחבו ואחד אומר משקלו ינתן להאומר משקלו, בעל ואשה שנותנים סימני הגט ינתן לה אם אומרת נקב יש בצד אות פלוני, הוא אומר סימן בגט והיא אומרת אורך החוט ינתן לה, שניהם אומרים סימן שהגט מונח בחפיסה ינתן לו שהיא יודעת שהוא מניח חפציו שם.

משנה. הכרזת אבידה, לרבי מאיר עד שידעו שכיני מקום שנמצאת בו האבידה, **לרבי יהודה** בזמן שבית המקדש קיים מכריז שלשה פעמים בשלשה רגלים באבן הטוען ואחר רגל האחרון שבעה ימים כדי שיחזור לביתו במשך שלשה ימים לידע אם אבד לו כלום ויחזור שלשה ויכריז יום אחד אני איבדתי ואלו סימניה, **לרב יוסף** הוא בבית שני אבל בבית ראשון שהיו הרבה ישראל עד שיחזור ט"ו יום לאחר החג, **לאב"י** הוא בבית ראשון שהיו הרבה שיירות אבל בבית שני עד שיחזור ט"ו יום לאחר החג.

רגל ראשון שמכריז מכריז שהוא רגל ראשון, כדי שהמאבד יתן סימן ברגל שני, **רגל שני** אומר רגל שני, **רגל שלישי** אומר רגל סתם, כדי שלא יטעה האובד שהוא רגל שני.

דף כ"ח - ע"ב

משחרב בית המקדש התקינו שיהיו מכריזים בבתי כנסיות ומדרשות, משרבו האומרים שיתנו האבידות למלך, התקינו שיהיו מודיעים לשכינים ומיודעים.

משנה. מאי מכריז - לרב יהודה שמצא אבידה, ואינו מכריז החפץ שחוששים ששמע שנאבד ממנו חפץ זה וידע סימניה והבעלים יאמר שם וסימני החפץ, **לרב נחמן** מכריז שם החפץ ולא חוששים לרמאי והבעלים נותן סימנים.

הרמאי שנתן סימנים לא יתן לו שנאמר 'עד דרוש אחיך אותו' עד שתדרוש את אחיך אם רמאי הוא, ומשרבו הרמאים התקינו שכל אחד יביא עדים שאינו רמאי.

משנה. 'והשבותו לו' ראה שיהא השבה שלימה, ואם עושה ואוכל שכר מעשיו יעשה ויאכל ולא ימכרו עד י"ב חודש, ויותר מזה אינו חייב לטרוח בשמירה וימכור ויניח הדמים, אם שכר מעשיו פחות מאכילה ימכור מיד.

תרנגולת ובהמה גסה מטפל בהם י"ב חודש, עגלים וסייחים שאינם עושים מלאכה במקום שיש ארץ מרעה ובזמן דשאים שלש חדשים, ואם לאו, ימכרם לאחר שלושים יום, תרנגולים ואווזים קטנים שאינם אוכלים הרבה שלושים יום, ובגדולים שלשה ימים.

מה יהא בדמים מהאבידה הנמכרת - לרבי טרפון מותר המוצא להשתמש בהם וכיון שמוותר ליהנות בהם לפיכך אם אבדו חייב באחריותם, **לרבי עקיבא** אסור להשתמש בהם ולכן אם אבדו פטור באחריותם.

דף כ"ח. חייב כריזה. חייב כדי שכיניו. כדי חזרת ג'. חיישינו כזבים (רמאי). כל דבר חייב באחריות. כגון חמור ופרה.

בבא מציעא דף כ"ט. יום ה' פרשת צו
י"ח אדר ב' תשפ"ד

שומר אבידה לרבה ורב יוסף. דמי אבידה. מצא ספרים ותפילין. מצא כלים.

דף כ"ט - ע"א

שומר אבידה, לרבה שומר חנם ואינו חייב אלא בפשיעה,

מיטה אפילו אם נתכווין רק לצורכה משום עין רע ושמה יגנב.
הכניס עגלה לרביקה ודשה כשירה לעגלה ערופה שלא התכווין שתדוש, הכניסה בשביל שתינק מאמה וגם שתדוש פסולה שנאמר 'אשר לא עבד בה' והקרי אשר לא עובד בה, שגם אם עובד בה ממילא צריך שיהא ניחא לו בכך.

מצא כלי עץ משתמש בהם שלא ירקבו, **מצא כלי נחושת** משתמש בהם בחמין ובצונן ולא יתנו על גבי האור שמשחיקם, **מצא כלי כסף** משתמש בצונן ולא בחמין שמשחיר, **מצא מגריפות** וקרדומות משתמש בהם ברך ולא בקשה, **מצא כלי זהב** וזכוכית לא יגע בהם.

המפקיד פיקדון והלך למדינת הים צריך הנפקד להשתמש בו כדרך שמשתמש במציאה כדי שלא יתקלקל הפקדון.

'והתעלמת' פעמים שאתה מתעלם, כגון **בזקן ואינו לפי כבודו** ולא היה מחזיר בשלו, ולפנים משורת הדין יש להשיב, ואם הכישה כדי להשיבה הואיל והתחיל להשיבה חייב.

כהן שראה אבידה בבית הקברות אסור להיכנס שם כדי להשיב שאיסור טומאת כהן עשה ולא תעשה הוא ואין עשה של השבת אבידה, יכול לדחות לא תעשה ועשה.

היתה מלאכת המוצא מרובה מדמי האבידה פטור מלהשיב, שנאמר 'אפס כי לא יהיה בך אביון' שלא תביא עצמך לידי עניות.

דף ל' - ע"ב

איבעיא בזקן שמצא מציאה בשדה ושם הוא לפי כבודו, ובעיר אינו לפי כבודו אם חייב להתחיל בשדה ולהמשיך בעיר.

'והודעת להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו' - 'והודעת' היינו ללמד להם אומנות להתפרנס בו, 'את הדרך' זו גמילות חסדים, 'ילכו' זה ביקור חולים שגם בן גילו שנוטל אחת משישים מהחולי, 'בה' זה קבורה גם בזקן ואינו לפי כבודו, 'ואת המעשה' זה הדין, 'אשר יעשו' זה לפנים משורת הדין ולא חרבה ירושלים אלא משום שהעמידו דבריהם על דין תורה ולא לפנים משורת הדין.

משנה . מצא חמור ופרה רועים בדרך, ביום אין זו אבידה, אפילו ראה כן הרבה ימים שהבעלים הניחו שם מדעת, בלילה אפילו שעה אחת הרי זו אבידה, ראה אותה במשך שלשה ימים לפני עלות השחר וכשחשיכה ערבית הרי זו אבידה.

מצא חמור וכליו הפוכים הרי זו אבידה, וכן פרה רצה בין הכרמים שנעשה להם פצעים.

החזירה וברחה אפילו ארבעה וחמישה פעמים חייב להחזיר שנאמר 'השב תשיבם'.

היה בטל מסלע לא יאמר תן לי סלע משום שאם היה עושה מלאכתו היה טורח ועכשיו לא טרח כל כך, אלא נותן לו שכר כמו שאדם היה נוטל לפחות ממלאכתו הכבדה והיה עוסק במלאכה קלה ואם יש שם שלשה בני אדם יתנה תנאי בפניהם שיטול שכר שלם, ואם אין שם בית דין אין צריך לבטל ממלאכתו כלל.

דף ל' . לצורכו לצורכה. לפי כבודו. לא יהיה בך אביון. לפנים משורת הדין.

לרב יוסף שומר שכר וחייב בגניבה ואבידה, כיון שעוסק במצוה פטור מן המצוה ופטור מלתת לחם לעני.

מעות האבידה הנמכרת - **לרבה** שבכל אבידה שאסור להשתמש בו ולכן דינו כשומר חנם, ובדמי האבידה שלרבי טרפון מותר להשתמש בו דינו כשומר שכר, **לרב יוסף** שבכל אבידה דינו כשומר שכר, בדמי האבידה לרבי טרפון דינו כשואל.

דף כ"ט - ע"ב

הלכה כרבי טרפון שמותר להשתמש בדמי אבידה הואיל וטרח וטיפל בהם קודם שמכרה, אבל מצא מעות אסור להשתמש בה, וכן מעות יתומים המופקדים אצל הנפקד.

משנה . מצא ספרים קורא בהם אחד לשלושים יום שמתעפש כששוהה מלפתוח, ולא ילמוד דבר חדש שלא למד מקודם שצריך להשהות לפניו, ולא יקרא אחר עמו בעניין אחד שכל אחד מושכו לצידו, ולא יקרא פרשה וישנה ולא פרשה ויתרגם, ולא יפתח יותר משלשה דפים, ולא יקראו שלשה בני אדם, ואם אינו יודע לקרות גולל.

המוצא תפילין בשוק מוכרם ומניח דמיהם, שתפילין מצויים למכור ויחזור הבעלים ויקנה חדש מהדמים.

מצא כסות מנערה אחד לשלושים יום ושוטחה לצורך הבגד שישלוט בו אויר ולא לצורך עצמו, ומנערה באדם אחד ולא בשני בני אדם, ביד ולא במקל, ובפשתן ולא בצמר.

מצא כלי כסף ונחושת כיון שצריך להטמינם בקרקע שזו שמירתם ישתמש בהם לפרקים ולא ישתמש בהם זמן ארוך שישחוקו.

מצא כלי זהב וזכוכית לא יגע בהם עד שיבוא אליהו, בכלי זהב אינו מתעפש בקרקע, ובכלי זכוכית שמה ישבר.

מצא שק או קופה וכל דבר שאין דרכו ליטול מפני כבודו הרי זה לא יטול, שנאמר והתעלמת פעמים שאתה מתעלם.

השואל מחבירו כלי אסור להשאילו לאחר, וכן אסור לשוכר להשכיר ספר תורה, ולא אומרים שנוח לו לאדם שיעשו מצות בממונו, ולא ילמוד בו בדברים חדשים.

המפקיד ספר תורה אצל חבירו, גולל כל שנה ומותר אז לפתוח ולקרוא בו, **לסומכוס** בספר תורה חדש אחת לשלושים יום, ובישן אחת בשנה, **לרבי אליעזר בן יעקב** גם בישן פעם אחת בשלושים יום.

נוח לשתות כוס של מכשפות מכוס מים פושרים בכלי מתכת שלא רתח, ולא נתן דבר לתוך המשקה.

דף כ"ט . הלכה כרבי טרפון. טבעה כדרכה.

בבא מציעא דף ל' . יום ו' פרשת צו
י"ט אדר ב' תשפ"ד

מצא כסות או כלים . מלאכה בפרה אדומה . פעמים שאתה מתעלם . מציאת חמור ופרה .

דף ל' - ע"א

מצא כסות שוטחה לצורכה ולא לצורכו, ואיבעיא אם מותר לשוטחה לצורכה ולצורכו, ואם נזדמנו אורחים לא ישטחנה על גבי